

Sygn. akt I C 2098/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko M. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt. IC 2098/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. B. pozew o zapłatę kwoty 628,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w kwocie 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270,00 zł i prowizji od opłaty sądowej w kwocie 0,30 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w dniu 15 stycznia 2015 r. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki na kwotę 480,00 zł za pośrednictwem platformy internetowej [www/kredito24.pl](http://kredito24.pl).

W dniu 15 stycznia 2015 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypłaciła środki pieniężne zgodnie z zawartą umową, zaś pozwana M. B. zobowiązała się do zwrotu kwoty 628,99 zł, stanowiącej całkowitą należność z tytułu pożyczki. Na całkowitą należność z tytułu pożyczki składały się: kwota 480,00 zł tytułem kapitału, kwota 144,00 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki oraz kwota 230,00 zł za monity telefoniczne i pisemne. Pozwana M. B. dokonała spłaty kwoty w wysokości 200,01 zł.

Nadto powód podał, że w dniu 30 września 2015r. nabył wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki, o czym została powiadomiona pozwana.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 13 lipca 2016 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana M. B. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę. Nie ustosunkowała się również na piśmie do żądań pozwu, ani nie wniosła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na powódzie zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciążył obowiązek wykazania, że pozwana zawarła umowę pożyczki, a powód nabył wierzycelność wynikającą z tej umowy i w związku z tym przysługuje mu kwota dochodzona pozwem od pozwanej. Powód tych okoliczności nie wykazał.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku (jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny § 1 przywołanego przepisu) przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zaoferowane przez powoda, reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika, okoliczności faktyczne nie pozwoliły na ustalenie, że powodowi przysługuje kwota dochodzona pozwem. Powód złożył do akt sprawy dokumenty dotyczące pożyczki z dnia 3.06.2015 roku zawartej przez S. R. i umowę przelewu wierzycelności dotyczącą S. R.. Pomimo dodatkowego wezwania do złożenia dokumentów wskazanych w pozwie (k. 30) powód do pisma z dnia 21.10.2016 roku (k. 36) tych dowodów nie załączył.

Powód, zwłaszcza reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, powinien liczyć się z tym, że jeśli zaoferuje okoliczności faktyczne, które mogą wywołać wątpliwości, sąd wyda wyrok zaoczny oddalający powództwo. W tej sprawie powód przedkładając dowody, które nie dotyczą pozwanej, nie pozwolił na ustalenie, że powodowi przysługuje kwota dochodzona pozwem.

Zgodnie ze słusznym stanowiskiem komentatora niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094). Liczne przykłady z judykatury wskazują jednak, że sądy zbyt pochopnie wydają wyroki zaoczne zasądzające powództwo mimo istnienia podstaw do oddalenia (zob. m.in. uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142). (tak komentarz P. T. do art. 339 k.p.c., lex).

Stwierdzenie w pozwie, że pozwana zobowiązana jest do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, oraz że wierzycelność powstała z tytułu zawartej umowy pożyczki w sytuacji, gdy do akt zostały załączone dowody dotyczące innej osoby, nie pozwala na przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wobec braku wykazania przesłanek z art. 353 § 1 k.c. powództwo oddalił, o czym orzekł jak w sentencji wyroku zaocznego.